

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg savner i ministerens besvarelser her argumenterne for at være imod et maske- eller hætteforbud. Der er jo tale om unge mennesker, som er feje, som gemmer sig og er anonyme og laver deres forbrydelser under dække af det.

Jeg ved ikke, hvordan politiet skulle blive til grin ved, at man lavede et sådant maske- eller hætteforbud, men jeg er da glad for, at ministeren vil gøre noget under indtryk af, at der er ved at samle sig et flertal her i Folketinget, der ønsker et sådant forbud, og så bliver det jo indført, for så er det jo et flertal i Folketinget, der bestemmer det.

Men hvad er argumentationen for at være betænkelig ved at lave et hætteforbud, sådan at man kommer til at fægte med åben pande, som man gør i aviserne, i pressen, hvor man ikke skriver læserbreve anonymt, men hvor der er navn på?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Hvis hr. Dahlgaard gerne vil vide det, har jeg benyttet enhver lejlighed til klart at tage afstand fra folk, der maskerer sig i forbindelse med deltagelse i demonstrationer og aktioner. Det vil jeg gerne gøre igen. Jeg tager på det kraftigste afstand fra folk, der maskerer sig og ikke står frem med åben pande. Det synspunkt burde være kendt af alle.

Så er spørgsmålet: Skal vi gå det skridt videre og lave lovgivning om det her i Folketinget? Og dér vil jeg gerne have sikkerhed for, når vi laver lovgivning, at vi ikke bringer dem, der skal håndhæve den, nemlig politiet, i det dilemma, at de kommer til at skulle håndhæve noget, der ikke kan håndhæves, og hvis det skal håndhæves, at de så bliver latterliggjort. For hvordan laver man en afgrænsning af et maskeringsforbud, sådan at man også kan håndhæve det, også i en eventuel prøvesag eller et forelæg over for domstolene?

Jeg tror, hr. Frank Dahlgaard selv har fantasi til at forestille sig, hvordan de autonomes kreativitet vil blomstre, hvis vi laver et maskeringsforbud, og der f.eks. er et vejrlig, der tilsiger, at man må have lov at påføre sig hovedbeklædning, der gør, at man kan værne sig mod kulde, osv. osv. Jeg tror, enhver kan forestille sig, hvordan man vil lege kispus. Dér vil jeg ikke give de autonome det redskab til, at de kan bringe politiet i den forlegenhed, i den latterliggørelse. Derfor en drøftelse først med politile-

delsen, derefter eventuelt en forelæggelse for Folketinget til ny overvejelse.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, man må sige, det er en åben regering, vi har. Altså, jeg har prøvet sådan i flæng at notere: Det hedder overveje, det hedder gennemdrøfte. Det er umuligt i denne spørgetime i dag at få noget som helst konkret at vide fra justitsministeren. Hver gang en spørger har nævnt et konkret forslag og spurgte: Er det noget, regeringen kan støtte, ja eller nej, så får man at vide, at det er noget regeringen overvejer, det er noget regeringen vil gennemdrøfte. Og fint nok, det gør vi så.

Men jeg vil gerne prøve at holde lidt fast ved det, der blev rejst før. Er det, justitsministeren præsenterer i dag, en underkendelse af den socialdemokratiske ordfører på spørgsmålet om, hvorvidt det offentlige har en erstatningsforpligtelse over for nogle mennesker, som fuldstændig uden skyld er kommet i klemme på deres pengepung. Ikke bare at de skal leve i den utryghed, de har måttet leve i, da gadens parlament huserede på Nørrebro, de har også måttet leve med, at de er ramt på deres pengepung. Der havde jeg forstået den socialdemokratiske melding på den måde, at man følte et erstatningsansvar, en forpligtelse til at gå ind, når nu politiet havde erkendt, at der var tale om en fejl fra politiets side. Dér er det utrolig bedrøveligt, hvis justitsministeren vil holde fast i det modsatte, nemlig at det er noget, der i givet fald må klares via domstolsbehandling. Dér synes jeg da netop, at det offentlige så fraskriver sig den forpligtelse, som jeg håbede, justitsministeren ellers ville anerkende.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Politiet har selvfølgelig et erstatningsansvar, hvis politiet i sig selv forvolder skade på personer, på genstande. Her kan politiet ifalde et erstatningsansvar. Er det det, som Dansk Folkeparti nu siger – og der er af politiet begået ikke fejl, men der er tilsidesættelser af ting, man kunne have gjort for at have forebygget eller have sikret, at man havde et beredskab, der kunne rykke ud og sætte sig hurtigt på begivenhederne – at vi nu skal rette erstatningsansvar mod netop politiet for noget, som er forvoldt af nogle autonome og nogle utilpassede andengenerationsindvandrere? Er signalet fra Dansk Folkeparti nu, at man retter kritikken, erstatningsansvaret, også mod politiet for de